

Anders Arhammar

Värme måste man ha

Det fanns en tid då jag verkligen var tänd på detta med alternativ energi. Jag tänkte ha sågspån på loftet, längtade efter solceller på taket, intresserade mig för vindkraften, från och till värme och hela baletten. Mitt enda problem var att jag inte hade något hus att applicera alla finesser på.

På den tiden höll min fru och jag värmen med hjälp av varandra i en gammaldags etta med pysande värmelement. Värden påstod att det en gång i tiden runnit varmvatten genom det. Pyttsan. Det enda som rann i de elementen var isbitar, det hördes dessutom.

I denna lilla kalla etta drömde vi alltså om bergvärme, öppna spisar och annat energigivande. Speciellt den öppna spisen lockade. Tänk så romantiskt det skulle kunna vara! Bara hon, och jag, en sprakande brasa, klirret från halvfulla glas, titta varann i djupa brunners ögon, gyllene stunder, den enda på jorden, känslor, känslor Jag ville verkligen ha den där öppna spisen.

Det är klart, vi kunde ju alltid sätta

oss framför den öppna ugnsluckan, blunda och knyckla sprakande med papper medan värmen svepte över ansiktet, 200 grader övervärme. Men det var aldrig riktigt samma sak.

Så i vår frusna värld blev vi tre, fyra, fem och sex, inte bara för att vi måste hålla värmen, men det hjälpte nog till. Och för varje gång vi flyttade tittade vi ut hörnet där spisen skulle stå. Men lika säkert som vi hittade den gyllene spishörnan, lika säkert blev platsen ständigt upptagen av en ny vagg. Drömmen om den alternativa energin fördunklades alltmer och det enda som egentligen fanns kvar var en obestämd känsla om att man nog skulle ha något varmt i ett hörn någonstans, vad det nu kunde vara.

Den vattenburna värmen har numera blivit elburen. Lite alternativt sparsam är man dessutom, med ett mysigt tidur som styr strömmen till elementen. På dagarna är temperaturen låg, men strax innan vi kommer hem eldar elementen upp sig så det blossar välkomnande efter en hård dags slit.

Så står det i alla fall i instruktionsboken att det ska fungera, i verkligheten har vi aldrig fått någon ordning på det hela. Vårt tidur knäpper av och på lite hur som helst. Följden har blivit att vi i alla fall fått lära oss vad klimat är för någonting. I nedervåningen råder ständig polarkyla, medan man efter bara någon meter i trappen hamnar i ett subtropiskt klimat som snabbt övergår i övervåningens bastutropiska värme. Man kan säkert mycket väl säga att vi eldar för kråkorna, åtminstone på övervåningen. Vi steker dem. Å andra sidan fryser vi dem en trappa ner, så det kan gå på ett ut.

Vi har fått ge upp – inte drömmen om den öppna spisen, men att få tiduret att fungera. Och lika bra är väl det, det har fungerat rätt bra ändå – vi har haft fyra barn av olika värmegrad som vi kunde plocka till oss vid behov. Det är trevliga alternativa energiknippen som till och med har den fördelen att de hämtar tidningen på morgonen.

Det skulle jag vilja se ett vindkraftverk eller någon öppen spis göra!

Reumatikerförbundets styrelse

Ordförande

Anne Carlsson Skattkärr

1:e vice ordförande

David Magnusson Offerdal

2:e vice ordförande

Bo Jonsson Hägersten

Ledamöter

Suzanne Ahlkvist Enköping
Bertil Eklund Långshyttan
Margreth Halvarsson Partille
Sara Hjalmarsson Linköping
Christina Stenström Solna
Greta Thorén Norrköping

Ersättare

Claes Stjernström Tyresö
Anna Schéle Kristianstad
Margaretha Börjegård Gräddö
Kurt Jörgensen Dals Rostock

Förbundssekreterare

Jan-Olov Söderberg

Revisorer

Jan Nyström, auktoriserad revisor
Lena Öst
Lars Bertil Olsson
Rolf Ström

Ersättare

Steinar Walsö-Kanstad

Valberedning

Kjell Nyholm ordförande

Gerd Mahl Nilsson
May Britt Brätner
Lars Oscarsson
Gun Lingbert

Ersättare

Britt Dovmyr
Anna-Lisa Hörnfeldt
Lars Eric Magnusson